

Τὸ μικρὸ τὸ γαιδουράκι | εἶναι πάντα πουλαράκι (ὅτι ὁ μικρόσωμος φαίνεται πάντοτε νέος) Πάρ.—Γνωμ. Τὸ γαδουράκι 'ς τὸ βουνὸ ποφῆ, μ' ἢ ζημιὰ ἔρκεται 'ς τὸ σπῖτι Ρόδ. Συνών. γαιδουράκος, γαιδουρέλλι, γαιδουρίδι, γαιδουρίτσος, γαιδουροπούλλι, *γαιδουροπούλλον, γαιδουρούδι, γαιδουρούλλι. Πβ. γαιδουροπούλλάκι, γαιδουροπούλλ'αρο. 2) Μία τῶν πλευρῶν τοῦ ἀστραγάλου ἐν παιδιᾷ Πελοπν. (Μαντίν.) Συνών. γάιδαρος 14.

γαιδούρακλος ὁ, πολλαχ. Θηλ. γαιδουράκλα πολλαχ. γαουράκλα Κῶς.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. γαιδούρι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ακλος, δι' ἣν ἰδ. - ακλας.

Μέγας ὄνος.

γαιδουράκος ὁ, πολλαχ. γαιδαράκος Εὐβ. (*Ακρ.) Πελοπν. (Ἀνδροῦς. Λάστ. Μάν. Ὀλυμπ.) κ. ἄ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. γαιδούρι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - άκος. Τὸ γαιδαράκος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ γάιδαρος.

Γαιδουράκι, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Παροιμ.

Ἔτσι γελᾶν τὸ γαιδαράκο | καὶ τοῦ φοροῦν τὸ σαμαράκο Λάστ.

γαιδουράλιπας ὁ, Εὐβ. (Κουρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ ἄλιπας.

Γῆ ἀργιλλώδης καὶ σκληρά, ὅπου δὲν φυτρώνει τίποτε.

γαιδουραναθρεμμένος ἐπίθ. σύννηθ. γααρνεθρεμ-μένος Κῶς.

Ἐκ τῶν ἐπίθ. γαιδούρι καὶ ἀναθρεμμένος μετοχ. τοῦ ρ. ἀναθρέφω.

Ὁ ἔχων ἀνατροφὴν οἶονε γαϊδάρου, γαιδουράνθρωπος, ὁ ἰδ.: Εὐτός 'ἐν εἶναι-ν-ᾄθ-θροπος, εἶναι-ν-γααρνεθρεμ-μένος Κῶς.

γαιδουράνθρωπος ὁ, κοιν. γαιδουράνθρωπους βόρ. ἰδιώμ. γααράνθρωπος Κάρι.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ ἄνθρωπος.

Ἀνθρωπος χωρὶς ἀνατροφὴν ἔχων βαναύσους καὶ ἀγροίκους τρόπους, σκαιός, χυδαῖος: Φρ. Εἶναι κί ἄνθρωποι βασιλάνθρωποι, εἶναι καὶ οἱ γαιδουράνθρωποι ἀγν. τόπ. Συνών. γαϊδαράτσος 2, γάιδαρος Β3, γαιδούρακας, γαιδουραναθρεμμένος, γαιδουραράς, γαιδουράς, γαιδούρι 5.

γαιδουράπι τό, ἀμάρτ. γαιδουράπ' Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄπιον.

Εἶδος μεγάλου ἀπίου (οὕτως ὀνομασθέντος διὰ τὸ μέγεθος).

γαιδουραπιδεᾶ ἡ, ἀμάρτ. γαιδαραπιδεᾶ Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ ἀπιδεᾶ.

Ἀπιδεᾶ παράγουσα μεγάλους καρπούς. Συνών. κολοκυνθαπιδεᾶ.

γαιδουράπιδο τό, ἀμάρτ. γαουράπιο Κύπρ. γαιδαρόπιδο Ἡπ. (Χιμάρι.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ ἀπίδι.

1) Ὁ καρπὸς τοῦ γαιδουραπιού, ὁ ἰδ., Κύπρ. 2) Μεγάλο ἀπίδι Ἡπ. (Χιμάρι.)

***γαιδουράπης** ὁ, γαουράπ-πης Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ *ἄπης.

Ἀπιδεᾶ παράγουσα εὐτελεῖ ἀπίδια.

γαιδουραπ-πάριν τό, Κύπρ. γαδουραπ-πάριν Κύπρ. Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ ἀπ-πάριν, δι' ὃ ἰδ. ἰπ-πάριν.

Γαιδουράπ-παρος, ὁ ἰδ.

γαιδουράπ-παρος ὁ, Κύπρ. γαουράπ-παρος Κύπρ. Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ ἄπ-παρος, δι' ὃ ἰδ. ἰπ-παρος.

Ἴππος ἐπιβήτωρ θηλείας ὄνου.

γαιδουραράς ὁ, Κρήτ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. γαιδούρι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - αράς.

1) Μέγας ὄνος. 2) Γαιδουράνθρωπος, ὁ ἰδ.

γαιδουράς ὁ, Κρήτ. Πόντ. (Κοτύωρ. κ. ἄ.) γαϊδράς Πόντ. γαδράς Θράκ. ἄδουράς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γάδουρας Πόντ. (*Οφ.) Πληθ. γαιδουράντ' Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. Χαλδ.) γαϊδουράντ' Πόντ. (Σάντ.) γαϊδιδράντ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι καὶ τῆς καταλ. - ας. Τὸ γαϊδιδράς διὰ τὸ γαϊδίρι παρὰ τὸ γαιδούρι. Διὰ τὸν πληθ. γαϊδουράντ' ἔκ τοῦ γαϊδουράντοι ἰδ. ἀλογάς.

1) Ὁνηλάτης Πόντ. (Κοτύωρ. Κρώμν. *Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Παροιμ. Οὗς νὰ εὐρήκωμε τὸν ἀλογᾶν, καλκεύωμε τὸν γαϊδουράν (ὥσπου νὰ βροῦμε τὸν ἀλογᾶ, καβαλλικεύωμε τὸν γαϊδουρά, ὅτι πρέπει ν' ἀρκούμεθα εἰς ὅ, τι ἔχομεν προσπαθοῦντες πάντοτε νὰ βελτιώσωμεν τὴν τύχην) Κοτύωρ. Ἀλογάντ' ἐστάθαν κ' οἱ γαϊδιδράντ' ἐφτέρνιζαν (στάθηκαν οἱ ἀλογᾶδες κ' οἱ γαϊδουριάριδες ἐκάλπαζαν, ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα ὑπερβουδοκίμουτων τοὺς ὑπερτέρους των) Χαλδ. Συνών. γαϊδουριάρης, *γαϊδουροκράχτης, γαϊδουρολάτης. Ἡ λ. καὶ παρων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γαϊδουράς Κύθηρ. Μύκ. Γαδουράς Ἰων. (Κρήν.) Ἄδουράς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) καὶ τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γαϊδουράς Πελοπν. (Καλάμ.) Γαδουράς Κύπρ. Ρόδ. Γαουράς Κύπρ. Γαδράς Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Γαδράς Χίος.

β) Μετων. γαϊδουράνθρωπος, ὁ ἰδ., Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

3) Μέγας κοχλίας Θράκ. 4) Εἶδος σταφυλῆς Κρήτ.

γαιδουραφάνα ἡ, Πελοπν. (Μεσσ. Παππούλ. Τριφυλ.) γαϊδουροφάνα Πελοπν. (Καρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ ἀφάνα.

Τὸ φυτὸν φλομῖς ἢ θαμνώδης (phlomis fruticosa) τοῦ γένους τῆς φλομίδος τῆς τάξεως τῶν χειλανθῶν (labiatae). Συνών. ἀγκαραθῆ 2, γαϊδουρόσφακα.

γαιδουράφτης ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. γαδουράφτης Νάξ. (Φιλότ.) γααρόφτης Κῶς γαουρόφτης Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ ἀφτί.

1) Ὁ ἔχων μεγάλα ὄτα Κύπρ. Κῶς — Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀφταράς 1. 2) Οὐς., τὸ ζῷον λαγός Νάξ. (Φιλότ.)

γαιδουραχηβάδα ἡ, ἀμάρτ. γαϊδουραχημάδα Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ ἀχηβάδα.

Τὸ φυτὸν ἐχινόπους ὁ ἀκανθόκλαδος τοῦ γένους τοῦ ἐχινόποδος (genista) τῆς τάξεως τῶν ψυχανθῶν (papilionaceae), εὐχαρίστως τρωγόμενον ὑπὸ τῶν ὄνων: Ἄσμ.

Σὲ ἀγαπῶ ὡς ἀγαπᾷ ἡ κάδια τὴ φυλλάδα, ὡς ἀγαπᾷ ὁ γάιδαρος τὴ γαϊδουραχημάδα (φυλλάδα = λάχανον) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχινοπόδι.

γαιδουρέα ἡ, Πελοπν. (Λεῦκτρ.) Πόντ. γαϊδουρέ Δ. Κρήτ. γαδουρέ Ἀμοργ. Θήρ. Ἴμβρ. Λήμν. Νάξ.